

Indtryk, jeg havde faaet af den højtærede Ministers Stilling, var uberettiget.

Til det ærede Medlem Hr. Rode skal jeg sige, at Ensidighed har jo aldrig været det ærede Medlems grundlæggende Egenskab, tværtimod, naar det ikke passede det ærede Medlem at tale om en enkelt Sag, har han kastet sig over noget andet. Det er jo det ærede Medlems Taktik. Det, jeg har tilstræbt her, er ud fra den ene Betragtning, som dog er fundamental i alle de Overvejelser, der har været fremme: vor Handelsbalances Betydning, at belyse, hvorledes jeg mener, at det foreliggende Lovforslag kan faa Indflydelse derpaa. Dermed har jeg aldeles ikke sagt, at det var det eneste, men jeg har sagt, at en Forbedring af Handelsbalancen maatte selvfølgelig kræve, at Forbruget sattes ned.

Trier: Jeg skal ikke forlænge Debatten meget. Dels har Ministrene talt og svaret paa meget, dels forekommer det mig, at Problemet, som vi har for os, egentlig er stillet ens og ganske skarpt af alle Ordførerne undtagen det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, men saa har det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen til Genæld gjort det for ham. Problemet, som vi har at diskutere, er det Spørgsmaal, om vi skal gaa alene Diskontoens og Kreditindskrænkningens Vej eller foretage andre Foranstaltninger ved Siden af, og af Ordførerne, baade det ærede Medlem Hr. Lange og det ærede Medlem Hr. Rode, og af det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen blev det klart paavist, at denne Kreditindskrænkningens og Diskontoens Vej kunde indvirke meget alvorligt paa Samfundets Erhvervsliv. Jeg mener, at dermed er Problemet stillet, og nu maa vi senere i Udvalget forhandle videre og veje overfor hinanden, hvor megen Vægt vi lægger paa Kreditindskrænkningspolitikken, og hvorledes vi eventuelt ved andre Foranstaltninger vil muliggøre Nationalbanken at bruge en lettere Kreditindskrænkning, end hvis den alene skulde bruge dette Middel.

I den Henseende kan jeg ikke nægte, at jeg er uenig med de ærede Medlemmer Hr. Rode og Hr. N. P. Jensen, der ønskede — og jeg tror, det samme gjaldt det ærede Medlem Hr. N. Neergaard —, at det Tal, der er sat for Stigningen, i Ø. pr. Halvaar, skulde forhøjes. I samme Øjeblik vi forlanger en stærkere Stigning, vil Resultatet blive, at Diskontoskruen, Kreditindskrænkningsskruen maa sættes meget stærkere i Gang, medmindre man ad andre Foranstaltningers Vej, som Ven-

stre jo hidtil har stillet sig meget fjernt fra, naar det samme. Jeg ser ikke, at Situationen ligger anderledes end, at hvis der fra Venstres Side ønskes en stærkere Fremgang end den af Regeringen foreslaaede, altsaa mere end den ene Øre, maa man være klar over, at de maa gaa med til at lette dette ad andre Veje end Kreditindskrænkningens, thi at anvende den alene vil vort Samfunds økonomiske Liv ikke kunne taale.

Overfor det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil jeg kun sige, at hans Tale gjorde det Indtryk paa mig, at han ikke har haft godt af sit Sammenstød i sin Tid med Pastor Moe. Han er ved dette Sammenstød blevet kastet saaledes i Favnen paa Pastor Moes stærkeste Fjende, at han har lært af denne: naar man rækker dig en Lillefinger, vil du have hele Haanden. Det, det ærede Medlem gør, er akkurat det samme. Regeringen har til det ærede Medlem rakt ikke een Finger, men adskillige Fingre, og det ærede Medlem har taget hele Haanden og sagt: Vi vil have et Venstreforslag, ellers vil vi intet have. Jeg synes, at det er beklageligt, at Forhandlingen skulde føres paa denne Maade. Jeg tror nu ikke, især efter at vi har hørt det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard er saa stærk, at han vil kunne tage hele Haanden, og det er mit Haab, at vi endnu kan blive enige om den Vej, vi skal gaa. Men Spørgsmaalet er, hvorfor Venstre, hvis det alene vil gaa den Vej, stadig vil hævde — og dér maa jeg give det ærede Medlem Hr. Korsgaard Ret i de Bemærkninger, han gjorde til Slut om Diskontobanken — at Nationalbanken skal være lempelig i sin Kreditgivning. Hvorfor vil de stadig hævde, at Kreditindskrænkningen ikke maa ramme Landbruget? Det er jo umuligt; hvis vi skal gaa Kreditindskrænkningens Vej alene, vil det komme til at ramme Landbruget og ramme det lige saa haardt som noget af de andre Erhverv. Naturligvis kan man sige, at Landbruget har maaske ikke saa meget Brug for kort Kredit som Byerhvervene, at det er den lange Kredit, der spiller den store Rolle for Landbruget, og at Kreditindskrænkningen derfor ikke i de første Aar vil ramme Landbruget, men jeg tror ikke, der er nogen som helst Tvivl om, at i samme Øjeblik Kreditindskrænkningen vanskeliggjorde Foderstofindførselen, vanskeliggjorde Indførselen af Solsikkekager fra Rusland og af andre Kager fra Amerika, vilde vi høre — og med Rette — en meget alvor-